

SZALAY Zoltán

Henry

A városnak csak pereme van, igazából maga a város is csak perem, központ nem létezik, hagymarétegek vannak, Henrynek kellett egy hónap, hogy erre rájöjjön, talán kevesebb, néhány hét. Gyalog járt, kivéve, amikor már annyira fáradt volt, hogy alig bírta vonszolni magát; épp a gyaloglásba fáradt el, meg — bár ezt magának se merete bevallani — a gondolkodásba. Sok-sok képet pörgetett le a szeme előtt nap mint nap, és ez fárasztó volt, meg fárasztó volt a sok látvány is, még ha nem volt is túl emelkedett. A LovelyLook reklámtábláját a harmadik hét környékén vette észre, az utca másik oldalán szokott hazasétálni, de most valamiért az eggyel távolabbi gyalogosátkelő felé indult, és ott volt a tábla. Szépiaszíni felirat, igénytelen tipográfia, és mocskos is volt, verébszar, és mindenféle városi szemét rakódott rá. Peremvárosi szemét, itt csak autósosók és játéktermek voltak, meg sok panel, amelyeket színesre festettek a szigetelés után. Henry nem sokat foglalkozott a LovelyLookkal, egészen addig, amíg pár nappal később szembe nem jött Amelie, aki a LovelyLookban dolgozott. Térdig érő piros ruhát viselt, és útbaigazította Henryt, aki akkor, ott, teljesen elveszetteknek tűnt. Amelie egy kis fekete bőrdöngőt húzott maga után, később azt mondta, épp világgá akart menni, amikor találkozott. Henry nem beszélgetett szinte senkivel, amióta az országba érkezett, kissé megilletődött Amelie nyitottságától. A LovelyLook mellett volt egy kis bodega, oda ültek be egy radlerre. Henry elmondta, egy hónapja van itt, de nem telik az idő. Nem telik, de múlik, mondta Amelie, vagy talán csak mondta volna. Akkortól napon-ta találkoztak.

Henry sokat kérdezte Amelie-t erről az országról, ahova ő ösztöndíjjal érkezett, és semmit nem tudott róla. Arra kérte a lányt, soroljon neki városneveket, hosszan, amilyen sokáig csak tud, úgy, hogy nem ismételi meg egyet sem. Órákig ültek egyik-másik sörözőben, és Henry elképzelte, hogy azokban a városokban vannak, amelyeknek a neve elhangzik, és amelyekről semmit nem tud, ugyanúgy, ahogy erről sem, ahol most ülnek. Aztán a saját országáról beszélt, amely az Ibériai-félszigeten terült el, és Henry főleg azt tudta róla, hogy füledt, száraz és idegesítő. Beszélt a szarvas nünükéről is, amely miatt itt volt, és Amelie mosolygott rajta, és Henry zavarba jött, annyira tetszett neki Amelie mosolya, és azon gondolkodott közben, vajon ezt hogyan mondja el neki. Szerencséje volt, hogy tudott két dolgon gondolkodni egyszerre, a szarvas nünükén és Amelie mosolyán, de végső soron hiába gondolkodott rajtuk, mert megoldást egyik ügyre sem talált. Ebben az országban soha senki nem látott még szarvas nünükét, sőt, egyetlen másik országban sem, de Henry mégis ösztöndíjat kapott a portugál oktatási minisztériumtól, hogy ennek a közép-európai országnak az unalmas, periférikus fővárosában kutassa a szarvas nünükét. Így aztán Henry elkezdett írni egy alapos, hosszú tanulmányt, amelyben részletesen kitért arra is, hogy a szarvas nünüke mérge halálos veszélyt jelent az emberre, mert olvasott egy ilyen álhírt az interneten, tízezrek osztották meg, a cáfolatát alig néhány százan, és igazából nem is a szarvas nünükéről szólt, hanem egy másik nünükefajtról, de

Henry úgy vélte, ez már tökéletesen mindegy. Amelie bevallotta, fogalma sincs, mi az a szarvas nünüke, hogy eszik-e vagy isszák, és tulajdonképpen nem is érdekli, de bírja, ahogy Henry erről mesél, mert őt, Henryt, szemléletmást érdekli ez a téma, szeret a szarvas nünükéről beszélni, élvezi a kutatását, és ez tök jó. Henry elmagyarázta neki azt is, hogy itt, a szlovákok országában még sosem láttak szarvas nünükét, de Amelie erre nem nagyon figyelt, csak arra kapta fel a fejét, amikor a szlovákok országáról beszélt, mert Amelie nem volt szlovák, ezt mindig hangsúlyozta, bár Henry sosem jött rá, akkor micsoda. Amelie barna hajú, világos bőrű, karcsú, huszonöt éves lány volt, és Henrynek tetszettek az ilyen lányok, még akkor is, ha korábban azt gondolta, egy széles mosolyú, fekete bőrű portugál vagy olasz lányt fog feleségül venni, és szép kapucsínóbarna gyerekeik lesznek, akik egyfolytában nevetni fognak. De Amelie mosolya legalább olyan szép volt, mint azé az elképzelt, betervezett portugál vagy olasz fekete lányé, bár másabb volt, törekenyebb. Pedig Amelie annyira nem volt törekeny, szeretett sportolni, az extrém dolgokat sem vetette meg, szeretett hegyekben biciklizni, meg vízisízni is, siklórepült is már. Henry elkísérte Amelie-t bizonyos belvárosi klubokba, amelyeket szintén a peremére raktak a városnak, izazadságszagúak voltak, kicsit, mint odahaza, csak talán kevesebb ember fordult meg bennük, kevesebb féle ember is, portugál például egy sem, de mindenki jól öltözött volt, menő telefonjaik voltak, és kedvesen viselkedtek Henryvel, Amelie-vel meg pláne. Amelie jägermeisteret ivott, és Henry is vele tartott, és az egyik alkalommal Henry csókolózott egy nagyon hosszú hajú, kicsit kövérkés lánnyal, aki nagyon jól csókol, és Amelie látta, és cukkolta Henryt a dologgal, Henry pedig szégyellte az egészet, azt sem tudta, hogy hívják a lányt, és főleg azt szégyellte, hogy Amelie előtt történt.

Henry ekkoriban egyre kevesebbet gondolt a szarvas nünükére, és egyre többet Amelie-re, pedig egyikről sem tudott szinte semmit. Kérdezte Amelie-t, ez tényleg a valódi neve-e, bár azt hallhatta, hogy mások is így hívják, mire Amelie azt mondta, őt már azelőtt így hívták, hogy az a bizonyos film elkészült volna, ő nem egy filmből vette a nevét, nem egy filmnek köszönheti a sikerét, hanem a film készült az ő életéről, ami tényleg csodálatos. Ezt ugyanolyan komolyan, de egyúttal félvállról mondta, mint minden mást, mint amilyen komolyan Henry a szarvas nünükéről beszélt, és az ösztöndíjáról, amelynek a teljesítéséhez be kellene fognia egy szarvas nünükét is, kiszáritani és csatolni a munkájához. Amelie megkérdezte, hogy akkor elindulnak-e a Kis-Kárpátokba szarvas nünükét keresni, vagy ha az úgyszincs, akkor esetleg szarvasbogarat és egyszerű nünükét gyűjthetnének be, és valahogy kereszteznék őket. Henry arra kérte Amelie-t, meséljen az ország hegységeiről, mert arról olvasott az interneten, hogy ez az ország nagyon büszke a hegységeire, de egyetlen hegység nevére sem emlékezett. Amelie sorolni kezdte őket, nem tudott belőlük annyit, mint a városokból, ami érthető volt, mert hegységből egyetlen országban sincs annyi, mint városból, de Amelie jobban szerette a hegységeket, mint a városokat. El-

mesélte Henrynek, hogy minden nyáron egy hetet a hegyekben tölt, néhány barátjával, akik között idősebb, tapasztalt fickók is akadnak, olyanok, akik ezen hegyvidékek minden szirtjének minden centiméterét pontosan ismerik. Velük megy minden nyáron a hegyekbe, mászni, túrázni, éjszakákat töltenek a magasban, ahol hallani a medvék szuszogását, a fák csendes fohász-kodását, ilyeneket mondott Amelie, és másképp nézett ki ilyenkor, mint amikor csak úgy kijött a LovelyLookból, ahol már ott várta őt Henry, hogy beüljenek a szomszédos bodegába egy radlerre. Ilyenkor, amikor a hegyekről beszélt, Henry mindennél jobban meg akarta őt érinteni, de nem tette meg. Csak akkor érintette őt meg, amikor esténként kimentek egyik-másik bárba táncolni, és Amelie engedte, hogy Henry magához húzza őt, de csak egyszer-egyszer, és inkább csajozni küldte, azt mondta neki, ezek az itteni lányok szeretik a külföldi fiúkat, még az olyan furcsábbakat is, mint Henry. Henry azt mondta, ő ugyan nem furcsa, de Amelie ezzel nem törődött, inkább mutatott neki egy lányt, egy alacsony szőket, akihez oda kell mennie, mire Henry inkább a pulthoz ment még egy jägerért.

Henry sosem látta belülről a LovelyLookot, Amelie soha nem hívta őt be, csak a kopottas betonépületet láthatta, és a táblát, s csak Amelie elbeszélései alapján képzelte el a belsejét. Amelie mindig azt mondta, megy a szalonba, vagy hogy épp a szalonban volt, és Henry ilyenkor úgy gondolt a helyre, mint egy magas mennyezetű, biedermeier bútorokkal berendezett, kandallós, franciaablakos teremre, ahol Amelie a kolléganőivel egy kis, díszes lábú asztalka mellett teázik naphosszat. Persze mindez egy cseppet sem volt reális, nem volt itt franciaablak, csak egy vaskos betonépület olcsó, műanyag nyílászárókkal, és Amelie-hez sem illett volna egy ilyen közeg, csak a szalon szó indította be Henry fantáziáját.

Henry azt sem tudta, meddig tart ebben az országban a nyár, hogy még csak most kezdődött-e, vagy már régebben, május vége volt, amikor kidobott mindent, amit addig írt, vagy talán csak elvesztette, mindenesetre nem maradt semmije, néhány kusza jegyzetet leszámítva, de a jegyzetlapok szélét is Amelie-nek címzett üzenetekcsékkkel írta tele, verstörédékekkel, pedig azelőtt soha nem gondolt ilyesmire, hogy verset írjon. Nem is voltak ezek igazi versek, csak szavak egymásra dobálva, kerékpárcsengő, távolság, én itt vagyok, valahol, hallom a kerékpárcsengőt, valahol kilehelnek valamit a fák, távolság, a fák lehelete, csak a távolból látom, betör a fény, kinézel a sátorból, az arcodra lehelnek, azt sem tudod, hogy hívnak, hogy hívják ezeket a fákat, nem sorolsz neveket. Amelie azt mondta, már szervezi az útját a hegyekbe, négyen mennek, két lány és két fiú, de a két fiú elég öntörvényű, lehet, hogy el fognak kóborolni, és Amelie azt mondta, be fog szarni, ha otthagyják őket, a két lányt az erdőben. Nem ajánlotta fel Henrynek, hogy tartson velük, Henry pedig nem akarta magától felajánlani, nem ismeri ezeket a hegyeket, nevetséges lenne, ha fogná magát, és velük tartana, hülyét csinálna magából, és egyébként is, újra kell kezdenie a kutatást, mert meg fogják tőle vonni az ösztöndíjat. Kereste a postaládájában

az ügynökség mailjeit, amelyekben ott volt minden gyakorlati információ, kihez tud fordulni itt, a szlovákok fővárosában, ha segítségre van szüksége, melyik egyetemhez vagy intézményhez, de nem találta, sehol nem voltak a mailek, és nem jutott eszébe, hogy hívták azt az ügyintézőt, akivel kommunikált. Keresgélte a neten is naphosszat, de közben végig azon járt az esze, hogy mi lesz vele, ha Amelie egy hétre elvonul a hegyekbe, mihez kezd itt Amelie és szarvas nünüke nélkül, ebben az üres városban. Kezdett kiürülni a város, és Amelie mondta neki, ez valójában egy szellemváros, itt senki nem él igazi életet, csak akkor élnek igazi életet, amikor innen kilépnek, senki nem szereti ezt a várost, és mindenki menekül innen, amint megteheti. Henry látta, hogy hétvégén üresek az utcák, nincs senki a játszótereken, a kávézókban csak néhány turista, a trolis utasok nélkül közlekednek. Ebben a városban csak két dolog van, az egyik a szarvas nünüke, ami nincs, a másik Amelie, aki hamarosan szintén nem lesz itt, és Henry remegett, amikor erre gondolt.

Nem küldtek neki pénzt, és amikor megpróbált bejelentkezni az internetbankingjébe, rájött, hogy nem emlékszik a jelszóra, mindent átkutatott, de nem volt meg sehol a jelszó, és itt persze nem volt kirendeltsége a bankjának. A szülei küldtek neki egy kis pénzt, de a szüleinek nem volt sok pénze, és abban bíztak, majd Henry lesz az, aki végre kitör a proliétból, kutató lesz, zsíros ösztöndíjakkal utazza be a világot, és Henry tényleg kapott egy ösztöndíjat, ebbe a közép-európai országba, amely még talán egy kicsit szegényebb volt Portugáliánál is, és amelyről eddig nem kellett semmit tudniuk, a szülei ezután sem akartak róla semmit tudni, megdicsérték Henryt, de a szavaikon érződött, igazából nem erre számítottak. Henry sem erre számított, de amikor megérkezett ide, úgy érezte, ez a semmi, ami itt van, ami itt mindenben érződik, ez a nyomott, fojtott nyugalom, ez akár még jó is lehet. Amikor a szarvas nünükéről szóló témáját benyújtotta a minisztériumi pályázatra, nem gondolta komolyan, hogy tényleg meglesz, hogy ebből pénz lesz és utazás lesz, még ha egy ilyen helyre is, amelynek a létezéséről addig igazából nem tudott, és még akkor, amikor már lefoglalta a repülőjegyet, akkor sem nagyon akarta elhinni ezt az országot. Most még maradt pénze egy időre, de fáradt volt kiszámolni, hogy mennyire, és jobban érdekelt, hogy közelgett a nap, amikor Amelie elvonul a hegyekbe, azzal a két kiszámíthatatlan, morcos medvével, meg az egyik kolléganőjével a LovelyLookból, és Henry itt marad a szarvas nünükével, amelyet nem fog megtalálni. Amelie kezdett lázba jönni, várta a kirándulást, új hálózsákot és túracipőt vett, és néhány nappal az elutazása előtt szólt Henrynek, hogy lesz egy kis buli, de igazából nem is tudja, hogy el akarja-e őt hívni, az egyik havernál lesz, aki a főnöknek, a LovelyLook tulajának is a haverja, és aki egyébként náci, mármint ez a haver, mert a főnök nem náci, a főnök a liberális pártra szavazott, bár főleg azért, mert ez a liberális párt is elutasítja a menekülteket, mindent, ami a menekültekkel kapcsolatos. Henry megkérdezte, hogy mégis milyen buli, mire Amelie mondta, hogy főleg náciik lesznek ott, hokisok, bunyósok, mind itt laknak a környéken,

de ő csak ritkán találkozik velük. Szóval hogy nagy buli, mondta Amelie, de nem tudja, Henry bírja-e a nácikat, ha nem, akkor nem muszáj jönnie, teljesen megérti. Henry azt mondta, nem ismer nácikat, nem nagyon látott itt sem nácikat, a városban, mire Amelie gyorsan mondta, hogy most épp kevesebb van, évekkal ezelőtt még többen voltak, most már a vidékre szorultak inkább, és nem azok az igazi nácik, akik a parlamentbe is bejutottak, mert nemrég bejutott az egyik náci párt, hanem inkább ezek, a főnök haverja és a főnök haverjának a haverjai, akik egyébként jó fejek, és neki már sokszor segítettek ebben-abbban, főleg, amikor költöznie kellett. Henry azt mondta, neki semmi baja az ilyen nácikkal, nem is volt baja tényleg, mert fogalma sem volt, milyenek valójában, az érdekelte inkább, hogy ott lehessen Amelie-vel abban a buliban, vagy bárhol.

Amelie ugyanabban a térdig érő piros ruhában jött el, ami-ben Henry először látta őt, és Henry megborzongott, amikor megpillantotta, Amelie pedig már egy kissé spicces volt, mert jóval korábban érkezett, Henry nem mert tizenegy előtt jönni, pedig közel volt a hely, négyszáz lépést számolt le Henry telefonja. Amelie koktélozott, és valamilyen drogot is fogyasztott, de Henry nem tudta meg, milyen, alig tudtak beszélgetni, a nácik hangos, durva zenét toltak, és kézről kézre adták Amelie-t, fogdosták, de csak módjával, nem engedte nekik hosszabban, mint Henrynek, amikor táncoltak, pedig ezek a férfiak mind monstrumok voltak Henryhez képest, és vele, Henryvel nem nagyon foglalkoztak, nem nagyon vették észre, csak akkor, amikor Henry hosszan beszélgetett az egyik erősen kirúszozott, tetovált vállú barna lánnyal, kigyúrt lány volt, és már elég részeg, és mondta Henrynek, hogy ő szereti a külföldi fiúkat. Henry nem mondta el neki, hogy a szarvas nünükét kutatja, azt mondta, a LovelyLook egyik beszállítója, a nácibarát főnök üzleti partnere, és ez tetszett a részeg lánynak, aki aztán jó alaposan lesmárolta Henryt az ablakpárkánynál, és ráhúzta Henry kezét a mellére, és nyomta oda, hogy még erősebben szorítsa, és ringatta a csípőjét, és egyre csak közelebb simult Henryhez. Ezt már észrevették a nácik is, akik félrehívták a részeg lányt, és aztán kiderült, hogy ott van a barátja is, aki szintén nagyon részeg volt már, egy ujjatlan izompóló volt rajta, az arcát a tenyerébe temetve ült a kanapén, tele volt tetoválva, a karja, a válla, a nyakszirtje, és a haverjai, akik még talán nem voltak annyira részegek, valamit nagyon magyaráztak neki, Henry persze nem értette, hogy mit, és vele is csak szlovákul vagy valami hasonló nyelven voltak hajlandóak beszélni, mert ezek a nácik vagy nem beszéltek máshogy, vagy csak nem akartak. Voltak, akik nagyon barátságosan viselkedtek vele, amíg a részeg fiú barátai kiabáltak rá és hadonásztak felé, mások, akik egyébként ugyanúgy kopasz, kigyúrt férfiak voltak, italokat hoztak neki, és Henry hamar berúgott. Annyira berúgott, hogy már nem is fájtak neki annyira az ütések meg a rúgások, ami fájt neki, az az volt, hogy Amelie nincs itt, eltűnt, és egyre biztosabb volt benne, hogy soha többet nem fogja látni Amelie-t, unalmas és közhelyes módon az a térdig érő piros ruha keretezi a történetüket, és próbálta elhessegetni a nácikat maga

körül, próbálta nekik megmagyarázni, hogy meg kell találnia valakit, mert Amelie nem volt sehol, de a nácik nem értették vagy nem akarták érteni, illetve valószínűleg nem is érdekelte őket, amit mond, ami érdekelte őket, hogy jól kimért ütésekert kapjon, a fejére, a gyomrába, az oldalába, és amikor már elég sokat kapott, hallotta valahonnan a távolból, hogy most már tudnak angolul is, most már végre angolul is káromkodnak, sorolják az angol szitokszavakat, az összeset, amire emlékeznek.

Henrynek szerencséje volt, ezt mondta neki az orvos, ezt mondták neki a szülei is, akik eljöttek érte, hogy segítsenek összeszedni a dolgait, bár nem volt sok dolga, eleve nem hozott sok dolgot magával, és amit hozott, abból sok minden elkallódott mostanára. A könyveit otffejtette helyeken, parkokban, padokon, ahol olvasott, és ahol olvasás közben Amelie-re kezdett gondolni, arra, hogy talán mégis vele tart a hegyekbe, mert ezek sem lehetnek más hegyek, mint amiket eddig látott. A szülei könnyeztek, mert Henry nem tudott lábra állni, megtanulhatja még újra, de odáig még hosszú út vezet, az első hosszú út viszont hazafelé vezet, haza, ahol Henry biztonságban lesz, ezt mondták a szülei. Henry nem értette ezt a szót, biztonságban, ő eddig is biztonságban érezte magát, itt volt ez a kis szoba, itt voltak ezek a sörözők, a bodega a LovelyLook mellett, a bárók, ahova esténként kimentek, és nem kellett tartani a szarvas nünüke mérgétől sem, mert Henry jól tudta, a szarvas nünüke valójában ártalmatlan, az a sárgás nedv, amelyet kibocsát, amikor megijeszti, csak enyhe viszketést okoz, semmi többet. Próbálta magyarázni, jó lesz neki itt, felépül, hiszen más dolga most úgysem lesz, mint lábra állni, lábra állni, és keresni tovább a szarvas nünükét, van most legalább egy teljesen szabad hete, amíg ezt a lábra állást szépen véghezviheti. A szülei kezében már ott volt a repülőjegy, és nem hallgatták végig Henryt, nem hallgatták meg, amit a szarvas nünükéről mondott, az apja káromkodott, könnyezett és káromkodott, szidta azt a rohadt bogarat, de vajon miért a bogarat szidta, ezt Henry egyáltalán nem értette. Széttört a telefonja, a számok egy része megmaradt, de egy részük elveszett, minden olyan szám elveszett, amit ideérkezése óta elmentett, ezeket újra be kellene gyűjtenie, és ehhez még maradnia kellett. Hiába kért időt a szüleitől, kérlelhetetlenek voltak, és Henry nem tudott védekezni, gyenge volt és béna, és azt akarták, hogy megértse, szerencséje van, hogy egyáltalán. Az ösztöndíj is lejárt, kapott egy mailt, és mivel nincs kész a munka, vissza kell majd fizetnie, szerencséje nem mindent, nem az egész összeget, még ebben is szerencséje volt.

Ahogy kifelé nézett a repülőgép ablakán, a hegyeket kereste, és látott is valamit a távolban, nem lehetett más, mint azok a hegyek, és látni vélte a fákat is, azokat a zord, sötét fenyőket, amelyek éjszakánként fohászknak a maguk érthetetlen nyelvén, és reggel sűrű párát lehelnek ki magukból. Ahogy felmordult a repülőgép motorja, Henrynek erőlködni kellett, hogy hallja még a fenyők fohászknását, érezze a sűrű párájuk lehelését, és ott legyen az ő arca is, amellet a másik arc mellett, amelyről igazából soha nem tudott meg semmit.

